

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

אם היה כהן. המדיר: יורוק עליו דם חטאתו ודם אשמו. קמני סמם
דמשמע כל חטאות ואשמות ואע"ג דלא מחוסרי כפרה נינהו: לא
לעולם שלוחי דין נינהו ומאי דם חטאתו ודם אשמו דקמני חטאתו
של מנורע כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ה לגדול: מוידון חייבין.

לשלם קרבן לבעלים: לתקוני שושיך.
שליח ולא לעוומי: אמרי. לעולם
שלוחי דין נינהו ולהכי פיגולו פיגול:
לא תשחט כו'. פיגול יהיה מכל מקום:
אלא מעשה. יציא אדם אפי' חטאת
חלב על חזירו שכן מביא קרבן על
אשמו שוטה דמשמע כל קרבנות
שהיא חייבת אפי' אם אכלה חלב:
ומתקן (ג) רבי יוחנן אשמו שוטה
ישיב דמי. שמהא מחויבת קרבן אי
לחלה כו'. פסול. הקרבן הואיל
ונדחה כשנשתייך ללאו בת קרבן היא
ידחה התם נמי גבי אשה הואיל ונדחית
זשעת אכילה נדחית מהכל ואין אדם
מביא קרבן חלב על אשמו שוטה.
ולכא למירמא מהכא וכי קאמינא
דלר' יהודה לא דמיא קרבן על אשמו
שוטה כגון זבה או זילתא או מנורע:
וקפרינן ויציא אדם כו'. אלמא אמר
ר' אלעזר הפריש פסח על חזירו של
מדעתו כו': אמר רבי זירא שה לניס
אזבוס. דמשמע אדם מביא פסח
שוטט על בניו ועל צנותיו הקטנים:
לאו דאורייתא הוא. (ג) להכי הפריש
פסח על חזירו לא עשה ולא כלום:
ומאמי. ללא דאורייתא ולא מדתנן
וכו': ואי אמרם שה לניס אזבוס. דאדם
שוטט על בניו הקטנים דאורייתא: על
גישא קאי ומזוי להו. כלומר היאך
פיגול חטאתו ואשמו:
יכול זה לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

הכהנים שפיגלו במקדש. קרבנות ששחטו חרסו לאכול מהם חוץ למנחם ולא הורלו לבעלים. מוידון. שידע שפסולים
כך. חייבין. לתקן בעלים. שהי כרימין להביא חרסין, ואי נמי נדחה הוא, קשה בעיניו של הקריב, קרבנו, שהי
לשיעור דרוח היה מקדש (ג) חייבין לטלם לבעלים דמי קרבן (מנחות טז). בשוגגין ועליו לזרזן לומר
מחייבין (טז). ובשמיטה. דמה, דענין דעת. בתפלה ערכין פסוק משקלי עלי (בחיים יב). וחדו ובשמיטה. שקט משעמומו.
כמו (שעתי יג) על הר קפה, דמתרמס על טורא שלא (בחיים טז). על מי שיעלה ממס ראשון לירושלים. יתא מננה
עליו, ואי מקני לא נלקח זבועת שמיטה (ג) חייבין בה. מביא חטאת משה מביא חטאת אלף יוכלין להשתטע ולהתירועט עליו ולא אחר
ששחט: בנות דריות ובנים שפלים. ולא קמני צנות וזכות ובנים אין וזין:

מתיב רב שימי בר אבא אם היה כהן זורק עליו דם חטאתו ואשמו.
איכא מאן דאמר דמדלואמיב רב שימי בר אבא מצרייתא ולא
אומיב ממנתי" ש"מ דלא גרס צמתיתין חטאות ואשמות. ואי מהא לא
איריא דהאי דלא אומיב ליה ממנתי" משום דכיון דתנא לכו כדתי קימי
וצין ממילא מוכח דחטאות ואשמות
דמנורע קאמר אכל ממתיא דמני
סתמא זורק דם חטאתו ואשמו משמע
ליה דכלל חטאות קאמר ואפי' הכי
שני ליה דם חטאתו ואשמו של מנורע
קאמר: סנן הכהנים שפגלו במקדש
וכו' א"ר א"ר שלוחי דשמיא נינהו היינו
שפגולין פגול. דרמננא שוינהו שלוחי
לכל מילי: אלף א"ר שלוחי דין נינהו
אמאי פגולין פגול. שוגג הוא (דקשה)
ליה דשלמא צמוד נתי שלוחי דין
נינהו פיגולין פיגול דכיון שפגול צמוד
אינו עושה שליחותו אלף אדעתא
דנפשיה קעביד וק"ל צ"ב דחולין
(ד) דאדם אוסר דבר שאינו שלו
על ידי מעשה אצל שוגג אי שלוחי
דין נינהו אמאי פיגולין פיגול דהא
כיון שזוגג הוא לאו אדעתא דנפשיה
קעביד שמתכיון הוא לנשותו שליחותו
ולימא שליח שותף לתקוני ולא לעוומי.
דחמי' שאני גבי פגול דאמר קרא וכו'
הלכך צעיון הכא לא איפשיטא ומיהו
נהי דהכא לא איפשיטא לה מההיא
דפ"ק דקדושין מוכח דשלוחי שמיא
נינהו וכמו שכתבתי במעלה: גופא א"ר
יוחנן כהן לריבין דעם וכו'. הקסן
במס' התנן ומיימי לה צפרק האי
מקדש (קדושין נה). צהמה שנמצאת
מירושלים למגדל עדר זכרים לעולות
כלומר ויקרבו אלמא אין לריבין דעת
ומירכו דהתם שאני דכיון שצנאד דעת
צעלים הוא שכל כהן שירצה להקריב
יקריב: אמא מעשה יציא אדם חטאת
חלב על חזירו אלמא אמר רבי אלעזר
וכו' לא עשה ולא כלום. משום דאין
דיין אפשר משאי אפשר: אשמו שוטה
היכי דמי. כלומר לעולם כתיב דאין
אלף למאי דאמר לר' יהודה דאדם
מביא על אשמו שוטה לא חטאת חלב
קאמר אלף קרבן יולדת דחטאת חלב
אי אפשר דהיכי דמי וכו' וכיון שהיא
פטורה אי אפשר שיביא צעלה עליה:
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

מתיב רב שימי בר אבא אם היה כהן זורק עליו דם חטאתו ואשמו.
איכא מאן דאמר דמדלואמיב רב שימי בר אבא מצרייתא ולא
אומיב ממנתי" ש"מ דלא גרס צמתיתין חטאות ואשמות. ואי מהא לא
איריא דהאי דלא אומיב ליה ממנתי" משום דכיון דתנא לכו כדתי קימי
וצין ממילא מוכח דחטאות ואשמות
דמנורע קאמר אכל ממתיא דמני
סתמא זורק דם חטאתו ואשמו משמע
ליה דכלל חטאות קאמר ואפי' הכי
שני ליה דם חטאתו ואשמו של מנורע
קאמר: סנן הכהנים שפגלו במקדש
וכו' א"ר א"ר שלוחי דשמיא נינהו היינו
שפגולין פגול. דרמננא שוינהו שלוחי
לכל מילי: אלף א"ר שלוחי דין נינהו
אמאי פגולין פגול. שוגג הוא (דקשה)
ליה דשלמא צמוד נתי שלוחי דין
נינהו פיגולין פיגול דכיון שפגול צמוד
אינו עושה שליחותו אלף אדעתא
דנפשיה קעביד וק"ל צ"ב דחולין
(ד) דאדם אוסר דבר שאינו שלו
על ידי מעשה אצל שוגג אי שלוחי
דין נינהו אמאי פיגולין פיגול דהא
כיון שזוגג הוא לאו אדעתא דנפשיה
קעביד שמתכיון הוא לנשותו שליחותו
ולימא שליח שותף לתקוני ולא לעוומי.
דחמי' שאני גבי פגול דאמר קרא וכו'
הלכך צעיון הכא לא איפשיטא ומיהו
נהי דהכא לא איפשיטא לה מההיא
דפ"ק דקדושין מוכח דשלוחי שמיא
נינהו וכמו שכתבתי במעלה: גופא א"ר
יוחנן כהן לריבין דעם וכו'. הקסן
במס' התנן ומיימי לה צפרק האי
מקדש (קדושין נה). צהמה שנמצאת
מירושלים למגדל עדר זכרים לעולות
כלומר ויקרבו אלמא אין לריבין דעת
ומירכו דהתם שאני דכיון שצנאד דעת
צעלים הוא שכל כהן שירצה להקריב
יקריב: אמא מעשה יציא אדם חטאת
חלב על חזירו אלמא אמר רבי אלעזר
וכו' לא עשה ולא כלום. משום דאין
דיין אפשר משאי אפשר: אשמו שוטה
היכי דמי. כלומר לעולם כתיב דאין
אלף למאי דאמר לר' יהודה דאדם
מביא על אשמו שוטה לא חטאת חלב
קאמר אלף קרבן יולדת דחטאת חלב
אי אפשר דהיכי דמי וכו' וכיון שהיא
פטורה אי אפשר שיביא צעלה עליה:
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזבוס. לעולם כתיב
התורה אין הקטנים לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

הכהנים שפיגלו במקדש. קרבנות ששחטו חרסו לאכול מהם חוץ למנחם ולא הורלו לבעלים. מוידון. שידע שפסולים
כך. חייבין. לתקן בעלים. שהי כרימין להביא חרסין, ואי נמי נדחה הוא, קשה בעיניו של הקריב, קרבנו, שהי
לשיעור דרוח היה מקדש (ג) חייבין לטלם לבעלים דמי קרבן (מנחות טז). בשוגגין ועליו לזרזן לומר
מחייבין (טז). ובשמיטה. דמה, דענין דעת. בתפלה ערכין פסוק משקלי עלי (בחיים יב). וחדו ובשמיטה. שקט משעמומו.
כמו (שעתי יג) על הר קפה, דמתרמס על טורא שלא (בחיים טז). על מי שיעלה ממס ראשון לירושלים. יתא מננה
עליו, ואי מקני לא נלקח זבועת שמיטה (ג) חייבין בה. מביא חטאת משה מביא חטאת אלף יוכלין להשתטע ולהתירועט עליו ולא אחר
ששחט: בנות דריות ובנים שפלים. ולא קמני צנות וזכות ובנים אין וזין:

כ א מיי פ"ט מהלכות
תומאה ברע הלכ א:
בא ב א מיי פ"ו מהל'
חובל ומזיק בלכ ד:
בב ד מיי פ"ט מהל'
פסולי המוקדשין
הלכ א (ופ"ג מהל' שגגות
הלכה ג):
בג ה מיי פ"ג מהל'
שגגות הלכה ח
ופסקן שחזר ונראה ע"ש
ב"ב"ט:
כד ו מיי פ"ג מהל'
קרבן פסח הלכה ח
רע"ש:

הגהות הב"ח
(א) גמ' סה לזכות אבות
דאורייתא על צדקה קאי
ומזוי. יציא ז"ע דהרי
בגיטין פ' כל הגט דף כ"ה
מקומין ליה משום קושא
ו' ללחיי שכבר אימנה
עליהם מעיקרה ולמלא
לעולם דאורייתא הוא ז"ע
מלאמי קדוש ו' בתוס'
דפסחים דף פ"ט ד"ה
אלא: (ב) ש"י ד"ה ומתקן
אשתי שוטה לר' יוחנן
היכי דמי: (ג) ד"ה לאו
דאורייתא ולהכי:

גליון הש"ס
גמ' שכן אדם מביא קרי
אשתו שוטה כו". קשה
לי מה הא דלמדין לניל
גמ' יולדת שכן מביא על
אביו כתיב היעי כיון
דחייבי קרבן דלשה על
בעלה מוקמי לקרא דחא
מורה היולדת לזכות אשמו
שוטה ומכ"ש הכ"ן שם
אלא כמכל דלא כתיב מורה
ליכא ויציא וזמנת כיון
מביא על אשמו שוטה כיון
דלר"ך דעת ונלמא:

תוספות
אם היה כהן. המדיר: יורוק עליו דם חטאתו ודם אשמו. קמני סמם
דמשמע כל חטאות ואשמות ואע"ג דלא מחוסרי כפרה נינהו: לא
לעולם שלוחי דין נינהו ומאי דם חטאתו ודם אשמו דקמני חטאתו
של מנורע כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ה לגדול: מוידון חייבין.
לשלם קרבן לבעלים: לתקוני שושיך.
שליח ולא לעוומי: אמרי. לעולם
שלוחי דין נינהו ולהכי פיגולו פיגול:
לא תשחט כו'. פיגול יהיה מכל מקום:
אלא מעשה. יציא אדם אפי' חטאת
חלב על חזירו שכן מביא קרבן על
אשמו שוטה דמשמע כל קרבנות
שהיא חייבת אפי' אם אכלה חלב:
ומתקן (ג) רבי יוחנן אשמו שוטה
ישיב דמי. שמהא מחויבת קרבן אי
לחלה כו'. פסול. הקרבן הואיל
ונדחה כשנשתייך ללאו בת קרבן היא
ידחה התם נמי גבי אשה הואיל ונדחית
זשעת אכילה נדחית מהכל ואין אדם
מביא קרבן חלב על אשמו שוטה.
ולכא למירמא מהכא וכי קאמינא
דלר' יהודה לא דמיא קרבן על אשמו
שוטה כגון זבה או זילתא או מנורע:
וקפרינן ויציא אדם כו'. אלמא אמר
ר' אלעזר הפריש פסח על חזירו של
מדעתו כו': אמר רבי זירא שה לניס
אזבוס. דמשמע אדם מביא פסח
שוטט על בניו ועל צנותיו הקטנים:
לאו דאורייתא הוא. (ג) להכי הפריש
פסח על חזירו לא עשה ולא כלום:
ומאמי. ללא דאורייתא ולא מדתנן
וכו': ואי אמרם שה לניס אזבוס. דאדם
שוטט על בניו הקטנים דאורייתא: על
גישא קאי ומזוי להו. כלומר היאך
פיגול חטאתו ואשמו:
יכול זה לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיען עד שישחט אלף אמוני להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דצנינו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאצבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר צניס שפליס ולא קאמר
וצניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייבין מדאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

הכהנים שפיגלו במקדש. קרבנות ששחטו חרסו לאכול מהם חוץ למנחם ולא הורלו לבעלים. מוידון. שידע שפסולים
כך. חייבין. לתקן בעלים. שהי כרימין להביא חרסין, ואי נמי נדחה הוא, קשה בעיניו של הקריב, קרבנו, שהי
לשיעור דרוח היה מקדש (ג) חייבין לטלם לבעלים דמי קרבן (מנחות טז). בשוגגין ועליו לזרזן לומר
מחייבין (טז). ובשמיטה. דמה, דענין דעת. בתפלה ערכין פסוק משקלי עלי (בחיים יב). וחדו ובשמיטה. שקט משעמומו.
כמו (שעתי יג) על הר קפה, דמתרמס על טורא שלא (בחיים טז). על מי שיעלה ממס ראשון לירושלים. יתא מננה
עליו, ואי מקני לא נלקח זבועת שמיטה (ג) חייבין בה. מביא חטאת משה מביא חטאת אלף יוכלין להשתטע ולהתירועט עליו ולא אחר
ששחט: בנות דריות ובנים שפלים. ולא קמני צנות וזכות ובנים אין וזין: